

HEGEDŰS GYÖNGYI

Pozzo az intenzíven

minden fa eljövétel.

erre a mondatra ébredt
az altatásból. mintha mestersége
kómája ért volna véget
ezzel, mint szereztetési ígével.

az érintett erek
ágrajzolata ismerős volt.
tudta, hogy rengeteget látta.
a keltezési nem a keletkezési ideje.
pedig nem csalt senki sem.

csak eddig a rivalda
ketrecben legalább
három árnya kellett legyen.
s *a legalább* mindig halványabb, mint *az egy*.

most már azt is tudta, a fa,
melyről eddig azt hitte, allegorikus díszlet
a domináns féltekében, valójában a címszereplő,
s ő csak egyik szerepárnyéka.

és ez most valójában pontosság, hogy a vissza
nézőnek nem emlékszik tévesztő szóval a szemszínére,
csak a pupillában elnyelhetetlen szemfehérjére.

az egész alakos felejtésben,
már nem lehet tudni kire, csak azt, hogy várni kell.
a valóság idáig növényi emlékezet:
eddig a négy évszakkal beoltott téli fáig.
a függőleges deltatorkolatáig.

kék ing

álomban egy kék inget
kellene visszaadnom.

úgy kék,
mint az ér:
esküdnénk színére,
míg szét nem válik
a szövet.

az én színem: mindig más viselte.

hogy maradt nálam az ing,
ha ő egyetlen pillanatra
le nem vette?

az ébredés kérdése
még az álomban
hangzik el.

s most fázik vajon,
mintha rajta sem lenne?

talán a szín
a levetett ing, akkor is,
mikor viseli.

milyen anyagtalan
a megmaradás törvénye.